

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๒๗๔-๒๗๗/๒๕๕๗ พนักงานอัยการ

สำนักงานอัยการสูงสุด โจทก์

นายสมมาต์ มีศิลป์

กับพวก จำเลย

ป.ว.อ. ผู้เสียหาย อำนาจจัดการแทนผู้เสียหาย ผู้มีอำนาจจัดการแทนผู้เสียหาย
มาตรา ๒ (๔), ๓, ๕ (๓)

พ.ร.บ. คดี พ.ศ.๒๕๔๘ มาตรา ๔, ๕ (๓), ๖, ๘ ทวิ

พ.ร.บ.คดี พ.ศ.๒๕๔๘ มาตรา ๔ กำหนดให้คุรุสภាបีนนิติบุคคล
แยกต่างหากจากกระทรวงศึกษาธิการ โดยให้มีคณะกรรมการอำนวยการ
คุรุสภा ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธาน
ปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นรองประธาน ฯลฯ เป็นผู้ใช้อำนาจและ
ปฏิบัติหน้าที่ของคุรุสภามาตรา ๖ และมาตรา ๑๐ ดังนี้ การดำเนิน
กิจการของคุรุสภាថ้กิจการอันเกี่ยวกับบุคคลภายนอกจึงต้องดำเนินการ
โดยคณะกรรมการอำนวยการคุรุสภาก่อนแล้ว แม้มาตรา ๘ ทวิ ให้มี
สำนักงานเลขานุการคุรุสภากลาง มีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปหรือควบคุมดูแล
เจ้าหน้าที่และบริหารกิจการของสำนักงานเลขานุการคุรุสภาก่อนต่อ
ประธานกรรมการอำนวยการคุรุสภาก่อนแล้ว แต่ พ.ร.บ.คดี พ.ศ.๒๕๔๘ มิได้มี
บทบัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการซึ่งเป็นประธานกรรมการ
อำนวยการคุรุสภามีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปหรือควบคุมดูแล
โดยทั่วไปซึ่งกิจการของคุรุสภารัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการซึ่งเป็น
ประธานกรรมการอำนวยการคุรุสภาก็ไม่มีอำนาจจำกัดโดยทั่วไปหรือ
ควบคุมดูแลโดยทั่วไปซึ่งกิจการของคุรุสภากลางรวมทั้งองค์การค้าของ
คุรุสภาก่อนเป็นกิจการส่วนหนึ่งของคุรุสภาก่อนแล้ว แต่เป็นอำนาจของ
คณะกรรมการอำนวยการคุรุสภากลางซึ่งมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ
เป็นประธานกรรมการดำเนินการ เมื่อ พ.ร.บ.คดี พ.ศ.๒๕๔๘ มาตรา ๕ (๓)

บัญญัติให้ครุสภาก่อจมีรายได้จากการเงินผลประโยชน์ต่าง ๆ จากการลงทุน และการจัดตั้งองค์การจัดหาผลประโยชน์ของครุสภาก การที่จำเลยทั้งห้า ซึ่งเป็นพนักงานองค์การค้าของครุสภากอันเป็นส่วนหนึ่งของครุสภากุจิตร ยกยอกเงินผลประโยชน์จากการลงทุนขององค์การค้าของครุสภาก ครุสภาก โดยคณะกรรมการอำนวยการรุ่งเรืองเป็นผู้เสียหาย ช. รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการซึ่งเป็นประธานกรรมการอำนวยการครุสภากไม่ใช่ผู้เสียหายจึงไม่มีอำนาจแจ้งความร้องทุกข์หรือมอบอำนาจให้บุคคลอื่นกระทำการแทนได้ เมื่อ ช. มอบอำนาจให้ ว. ไปแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ กับพวกตามหนังสือมอบอำนาจ โดยคณะกรรมการอำนวยการครุสภากไม่ได้ประชุมมอบอำนาจให้ ช. ไปแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ กับพวก การร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ กับพวกจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจสอบสวนโจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้อง

คดีทั้งสี่จำนวนนี้ ศาลชั้นต้นพิจารณาและพิพากษากล่าวว่า ไม่ชอบด้วยกฎหมาย โจทก์ทั้งสี่จำนวนว่า โจทก์ เรียกนายสมมาต์ ว่า จำเลยที่ ๑ นางเมตตา ว่า จำเลยที่ ๒ นายมนต์ชัย ว่า จำเลยที่ ๓ นายสมนึก ว่า จำเลยที่ ๔ และนางสาวณิญ์ ว่า จำเลยที่ ๕ ตามลำดับ

โจทก์ฟ้องจำเลยทั้งสี่จำนวนขอให้ลงโทษจำเลยทั้งห้าตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๓, ๙๑, ๓๕๒, ๓๕๓ กับให้จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๓ ร่วมกันคืนหรือใช้เงินจำนวน ๓๓,๑๗๐,๘๙๑.๘๔ บาท ให้จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ร่วมกันคืนหรือใช้เงินจำนวน ๔,๒๒๗,๔๐๗.๓๐ บาท ให้จำเลยที่ ๑ และที่ ๕ ร่วมกันคืนหรือใช้เงินจำนวน ๒๑๐,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย นับโทษจำเลยที่ ๑ ที่ ๒ และที่ ๔ ต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๑๒๔๕๔/๒๕๕๘, ๑๒๕๖/๒๕๕๘, ๑๒๕๗/๒๕๕๘, ๑๒๕๘/๒๕๕๘, ๑๒๕๙/๒๕๕๘, ๑๒๖๐/๒๕๕๘, ๑๒๖๑/๒๕๕๘,

๑๔๙๒/๒๕๖๗ และคดีอาญาหมายเลขคดีที่ ๙๗๓/๒๕๖๗ ของศาลชั้นต้น นับโถช จำเลยที่ ๑ ต่อจากโถชในคดีอาญาหมายเลขคดีที่ ๗๗๕/๒๕๖๗, ๗๗๖/๒๕๖๗, ๗๗๗/๒๕๖๗, ๗๗๘/๒๕๖๗, ๑๐๙๓/๒๕๖๗ และ ๒๘๗๑/๒๕๖๗ ของศาลชั้นต้น นับโถชจำเลยที่ ๒ ต่อจากโถชในคดีอาญาหมายเลขคดีที่ ๗๗๕/๒๕๖๗, ๗๗๖/๒๕๖๗, ๑๐๙๓/๒๕๖๗ และ ๒๘๗๑/๒๕๖๗ ของศาลชั้นต้น นับโถชจำเลยที่ ๓ ต่อจากโถช ในคดีอาญาหมายเลขคดีที่ ๗๗๕/๒๕๖๗, ๗๗๗/๒๕๖๗ และ ๑๐๙๓/๒๕๖๗ ของศาลชั้นต้น

จำเลยทั้งห้าให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๑ ที่ ๒ ที่ ๓ และที่ ๔ รับว่าเป็น บุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโถชต่อ

ศาลชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน

โจทก์ฎีกា โดยอัยการสูงสุดรับรองให้ฎีกា

ศาลฎีกวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงที่คู่ความไม่ได้เรียงกันรับฟังเป็นยุติว่า ครุสภา เป็นนิติบุคคล มีคณะกรรมการอำนวยการครุสภาเป็นผู้ใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ ครุสภา โดยมีรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เป็นประธานกรรมการอำนวยการ ครุสภา ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ เป็นรองประธานกรรมการอำนวยการครุสภา องค์การค้าของครุสภาเป็นหน่วยงานหนึ่งของครุสภา จำเลยทั้งห้าเป็นพนักงาน องค์การค้าของครุสภา ขณะเกิดเหตุนายชุมพล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ เป็นประธานกรรมการอำนวยการครุสภา ได้มอบอำนาจให้ นายวีระศักดิ์แจ้งความ ร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ กับพวก และนายสุรัช ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งเป็นรองประธานกรรมการอำนวยการครุสภา และรักษาการผู้อำนวยการ องค์การค้าของครุสภา ได้มอบอำนาจให้ นายสุชาติแจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดี แก่จำเลยที่ ๑ กับพวก มีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามกฎหมายของโจทก์ว่า โจทก์มีอำนาจฟ้องหรือไม่ เห็นว่า โจทก์ไม่ได้ฎีก้าโดยไม่ได้รับคำตัดสินคดีพิพากษา ศาลอุทธรณ์ที่วินิจฉัยว่า นายสุรัช ปลัดกระทรวงศึกษาธิการ รองประธานกรรมการ อำนวยการครุสภาไม่มีอำนาจมอบอำนาจให้ นายสุชาติแจ้งความร้องทุกข์

การมอบอำนาจให้แจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ กับพวกรของนายสุรัฐ จึงยติไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ คงมีปัญหาต้องวินิจฉัยเพียงว่า การมอบอำนาจให้แจ้งความร้องทุกข์ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ กับพวกรของนายชุมพลขอบด้วย กฏหมายหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติครุ พ.ศ.๒๕๘๘ มาตรา ๕ กำหนดให้ครุสภा เป็นนิติบุคคลแยกต่างหากจากกระทรวงศึกษาธิการ โดยให้มีคณะกรรมการอำนวยการครุสภा ประกอบด้วยรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธาน ปลัดกระทรวงศึกษาธิการเป็นรองประธาน ฯลฯ เป็นผู้ใช้อำนาจและปฏิบัติหน้าที่ ของครุสภากลางมาตรา ๖ และมาตรา ๑๐ ดังนี้ การดำเนินกิจการของครุสภាថนกิจการ อันเกี่ยวกับบุคคลภายนอกจึงต้องดำเนินการโดยคณะกรรมการอำนวยการอำนวยการอำนวยการครุสภากลาง แม้มาตรา ๙ ทวิ ให้มีสำนักงานเลขานุการครุสภาระ โดยมีเลขานุการครุสภาระ เป็นผู้บังคับบัญชาเจ้าหน้าที่และบริหารกิจการของสำนักงานเลขานุการครุสภาระ ขึ้นตรงต่อประธานกรรมการอำนวยการครุสภากลาง แต่พระราชบัญญัติครุ พ.ศ.๒๕๘๘ มิได้มีบทบัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการซึ่งเป็นประธานกรรมการ อำนวยการครุสภามีอำนาจหน้าที่กำกับโดยทั่วไปหรือควบคุมดูแลโดยทั่วไป ซึ่งกิจการของครุสภากลาง ดังนี้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการซึ่งเป็นประธานกรรมการ กรรมการอำนวยการครุสภากลาง จึงไม่มีอำนาจกำกับโดยทั่วไปหรือควบคุมดูแล โดยทั่วไปซึ่งกิจการของครุสภากลางและรวมทั้งองค์การค้าของครุสภากลางเป็นกิจการ ส่วนหนึ่งของครุสภากลาง แต่เป็นอำนาจของคณะกรรมการอำนวยการครุสภากลางเป็น รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการเป็นประธานกรรมการอำนวยการครุสภากลาง เมื่อ พระราชบัญญัติครุ พ.ศ.๒๕๘๘ มาตรา ๕ (๓) บัญญัติให้ครุสภากลางมีรายได้จาก เงินผลประโยชน์ต่าง ๆ จากการลงทุนและการจัดตั้งองค์การจัดทำผลประโยชน์ ของครุสภากลาง ดังนี้ การที่จำเลยทั้งห้าซึ่งเป็นพนักงานองค์การค้าของครุสภากลางเป็น ส่วนหนึ่งของครุสภากลาง ทุจริตยกยอกเงินผลประโยชน์จากการลงทุนขององค์การค้า ของครุสภากลาง ครุสภากลางโดยคณะกรรมการอำนวยการครุสภากลางจึงเป็นผู้เสียหาย นายชุมพล รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการซึ่งเป็นประธานกรรมการอำนวยการครุสภากลาง ไม่ใช่ผู้เสียหายจึงไม่มีอำนาจแจ้งความร้องทุกข์หรือมอบอำนาจให้บุคคลอื่น กระทำการแทนได้ เมื่อนายชุมพลมอบอำนาจให้นายวีระศักดิ์ไปแจ้งความร้องทุกข์

ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ กับพวกโดยคณะกรรมการอันวายการคุรุสภานไม่ได้ประชุมมอบอำนาจให้นายชุมพลไปแจ้งความร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ กับพวกดังกล่าว การร้องทุกข์ให้ดำเนินคดีแก่จำเลยที่ ๑ กับพวกจึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย พนักงานสอบสวนไม่มีอำนาจสอบสวน โจทก์จึงไม่มีอำนาจฟ้องที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาวงของโจทก์ฟังไม่ขึ้น
พิพากษายืน

(พศวัจน์ กนกนาค – อภิรัตน์ ลัดพลี – ธงชัย เสนามนตรี)

ประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์ - ย่อ^๒
ธนากรนต์ ธีรวเชพลกุล - ตรวจ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๒๘๐/๒๕๕๗

พนักงานอัยการ

จังหวัดชลบุรี

โจทก์

นายจตุรงค์ บุตรสนม

ผู้ร้อง

นายชัยพรหรืออุ๊ก คงสวัสดิ์

กับพวก

จำเลย

ป.ว.อ. ห้ามรับฟังคำรับสารภาพชั้นจับกุม ตามคำให้การ ข้อกฎหมายที่อุทธรณ์ได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วในศาลชั้นต้น นำวิธีพิจารณาในศาลอุทธรณ์มาใช้ในชั้นฎีกา พยานเบอกเล่า ชั่งนำหนังพยานหลักฐาน มาตรา ๙๔ วรรคท้าย, ๑๓๔/๔, ๑๓๕, ๒๒๕, ๒๒๖/๓ วรรคสอง (๑), ๒๒๗/๑

จำเลยทั้งสองขับรถหลบหนีทันทีที่เห็นเจ้าพนักงานตำรวจ จนถูกติดตามจับกุมตัวได้พร้อมกับมีประแจและคีม อันเป็นเครื่องมือที่อาจใช้ในการลักทรัพย์จักรายนยนต์ได้โดยง่าย และรับในขณะนั้นว่าร่วมกันก่อเหตุลักทรัพย์จักรายนยนต์ของผู้เสียหายและของบุคคลอื่นอีกหลายราย ในหลายท้องที่แล้วถอดแ芬่ป้ายทะเบียนทิ้งบ่อน้ำและนำรถจักรายนยนต์ไปขายให้ร้านขายของเก่าในเขตอำเภอพานทองตามบันทึกการจับกุม และเจ้าพนักงานตำรวจยังตามไปตรวจสอบยึดได้แ芬่ป้ายทะเบียนรถจักรายนยนต์ของผู้เสียหายในบ่อน้ำตามที่จำเลยทั้งสองนำซึ้งบันทึกการจับกุมดังกล่าว นอกจากเป็นถ้อยคำรับสารภาพของจำเลยทั้งสองแล้ว ยังมีรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่นำทรัพย์ที่ลักไปขายและการนำซึ่งจุดทิ้งแ芬่ป้ายทะเบียนด้วย อันเป็นถ้อยคำอื่นที่อาจรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของจำเลยทั้งสองได้ ทั้งปรากฏว่าเจ้าพนักงานตำรวจแจ้งสิทธิแก่จำเลยทั้งสอง ก่อนที่จะให้ถ้อยคำดังกล่าวแล้ว จึงไม่ต้องห้ามให้รับฟังตาม ป.ว.อ. มาตรา ๙๔ วรรคท้าย นอกจากนี้ในชั้นสอบสวนจำเลยทั้งสองก็ให้การรับสารภาพ มีข้อเท็จจริงอันเป็นรายละเอียดสอดคล้องกับพฤติกรรมแห่งการกระทำความผิดของจำเลยทั้งสอง โดยพนักงานสอบสวนได้แจ้งสิทธิของผู้ต้องหา

แก่จำเลยทั้งสองทราบก่อนให้การและจำเลยทั้งสองลงลายมือชื่อในบันทึกคำให้การนั้นแล้ว จึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของจำเลยทั้งสองได้ตาม ป.ว.อ. มาตรา ๑๓๔/๔ แม้บันทึกการจับกุมและคำให้การชั้นสอบสวนเป็นพยานบอกเล่า ซึ่งต้องรับฟังด้วยความระมัดระวัง แต่สภาพลักษณะ แหล่งที่มาและข้อเท็จจริงแวดล้อมของบันทึกการจับกุมและคำให้การดังกล่าวซึ่งตรงกับที่จำเลยทั้งสองนำชี้และพบแผ่นป้ายทะเบียนของกลาง น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้และมีคุณค่าเชิงพิสูจน์ที่สามารถสนับสนุนให้คำเบิกความของพยานโจทก์มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น จึงมีหนังรับฟังได้ตาม ป.ว.อ. มาตรา ๒๒๖/๓ วรรคสอง (๑) และมาตรา ๒๒๗/๑

ระหว่างพิจารณาของศาลชั้นต้นผู้เสียหายยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ราคราตรจักรยานยนต์และค่าขาดประโยชน์จาก การใช้รถจักรยานยนต์ แม้ผู้เสียหายมิได้อุทธรณ์ฎีกานในส่วนของคดีแพ่งดังกล่าว แต่ปัญหาข้อนี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ตาม ป.ว.อ. มาตรา ๑๙๕ ประกอบมาตรา ๒๒๕ ศาลฎีกาจึงมีอำนาจหยนยกดี ส่วนแพ่งดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยได้เอง เพื่อให้เป็นไปตามผลแห่งคดีอาญา เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันลักทรัพย์ของผู้เสียหาย จึงเห็นควรให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนหรือใช้ราคารัพย์แก่บริษัท ช. และค่าขาดประโยชน์แก่ผู้ร้อง

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสองตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๙๓, ๓๓๕, ๓๓๖ ทวิ นับโทษจำคุกจำเลยทั้งสองต่อจากโทษจำคุกของจำเลยทั้งสอง ในคดีอาญาหมายเลขคดีที่ ๒๑๕/๒๕๕๑ ของศาลชั้นต้น ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนหรือใช้ราคารัพย์ ๕๕,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย

จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ

ระหว่างพิจารณา นายจตุรงค์ ผู้เสียหาย ยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ราคารถจักรยานยนต์ ๕๕,๖๖๐ บาท และค่าขาดประโภชณ์จากการใช้รถจักรยานยนต์ ๑๐,๐๐๐ บาท

จำเลยทั้งสองไม่ได้ยื่นคำให้การแก่คดีส่วนแพ่ง

ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยทั้งสองมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๕ (๑) (๗) วรรคสอง ประกอบประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๓๖ ทวิ, สํา จำคุกคนละ ๖ ปี จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพในชั้นสอบสวนเป็นประโภชณ์ แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษลดโทษให้คนละหนึ่งในสามตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๗๙ คงจำคุกคนละ ๔ ปี ให้จำเลยทั้งสองร่วมกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์ ๕๕,๐๐๐ บาท แก่บริษัทชูชัยยานยนต์ จำกัด และให้จำเลยทั้งสองร่วมกันชำระค่าขาดประโภชณ์ ๑๐,๐๐๐ บาท แก่ผู้ร้อง คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก

จำเลยทั้งสองอุทธรณ์

ระหว่างพิจารณาของศาลอุทธรณ์ภาค ๒ จำเลยที่ ๑ ยื่นคำร้องขอถอนอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ มีคำสั่งอนุญาตและให้จำหน่ายคดีโจทก์เฉพาะจำเลยที่ ๑ จากสารบบความ

ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษากลับ ให้ยกฟ้องโจทก์ และยกคำร้องของผู้ร้องโจทก์ภรรยา

ศาลภรรยาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นyuติว่า ในวันเวลาและสถานที่เกิดเหตุ ตามฟ้อง มีคนร้ายลักรถจักรยานยนต์ หมายเลขอหะเบียน งง ชลบุรี ๘๘๐ ราคา ๕๕,๐๐๐ บาท ของบริษัทชูชัยยานยนต์ จำกัด ไปจากการครอบครองของนายจตุรงค์ ซึ่งเป็นผู้เช่าซื้อ

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามภรรยาของโจทก์ว่า จำเลยทั้งสองเป็นคนร้ายร่วมกันกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลชั้นต้นหรือไม่ เห็นว่า แม่โจทก์ไม่มีประจักษ์พยานเห็นเหตุการณ์ขณะคนร้ายลักรถจักรยานยนต์ แต่โจทก์มีนายจตุรงค์ จ่าสิบตำรวจที่พิเศษ เจ้าพนักงานตำรวจนู้ร่วมจับกุมจำเลยทั้งสองและร้อยตำรวจโทสัญรัชพงศ์ พนักงานสอบสวน เป็นพยานเบิกความสอดคล้องกันสมเหตุสมผลเป็นลำดับนับตั้งแต่วันเกิดเหตุว่า วันที่ ๑๗ กันยายน ๒๕๕๐ เวลา

นอกจากนี้ นายใหญ่ พยานจำเลยทั้งสอง ก็เบิกความรับว่า มีการนำตัวจำเลยที่ ๑ ไปชี้จุดมหាផันป้ายทะเบียนรถจริงโดยมีเจ้าพนักงานตำรวจและเจ้าหน้าที่อาสาสมัครของมูลนิธิร่วมอยู่ด้วยหลายคน อันเป็นการเจอสมกับคำพยานโจทก์ ดังกล่าว โดยเฉพาะจ่าสิบตำรวจไพบูลและร้อยตำรวจโทสุริยะพงศ์เป็นเจ้าพนักงานของรัฐปฏิบัติราชการไปตามหน้าที่ ทั้งไม่ปรากฏว่ามีสาเหตุใดกระเดื่องกับจำเลยทั้งสองมาก่อน จึงไม่มีเหตุให้ระหว่างว่าจะสร้างเรื่องขึ้นปรักปรำจำเลยทั้งสองให้รับผิดโดยไม่มีฐานความจริง คำเบิกความของพยานโจทก์จึงมีน้ำหนักให้รับฟัง พฤติกรรมที่จำเลยทั้งสองขับรถหลบหนีทันทีที่เห็นเจ้าพนักงานตำรวจ จนถูกติดตามจับกุมตัวได้พร้อมกับมีประแจและคีม อันเป็นเครื่องมือที่อาจใช้ในการลักทรัพย์จารกรรมนั้นได้โดยง่าย และรับในขณะนั้นว่าร่วมกันก่อเหตุลักทรัพย์จารกรรมนั้นของผู้เสียหาย และของบุคคลอื่นอีกหลายรายในหลายท้องที่แล้วถูกดแห่นป้ายทะเบียนทิ้งบ่อน้ำ และนำรถจักรยานยนต์ไปขายให้ร้านขายของเก่าในเขตอำเภอพานทองตามบันทึกการจับกุม และเจ้าพนักงานตำรวจยังตามที่จำเลยทั้งสองนำซึ่ซึ่งเมื่อพิจารณาบันทึกการจับกุม ดังกล่าววนอกจากเป็นถ้อยคำรับสารภาพของจำเลยทั้งสองแล้ว ยังมีรายละเอียดเกี่ยวกับสถานที่นำทรัพย์ที่ลักไปขายและการนำซึ่จุดทิ้งแห่นป้ายทะเบียนด้วยอันเป็นถ้อยคำอื่นที่อาจรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของจำเลยทั้งสองได้ทั้งปรากฏว่าเจ้าพนักงานตำรวจแจ้งสิทธิแก่จำเลยทั้งสองก่อนที่จะให้ถ้อยคำ ดังกล่าวแล้ว จึงไม่ต้องห้ามให้รับฟังตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๘๔ วรรคท้าย นอกจากนี้ในขั้นสอบสวนจำเลยทั้งสองก็ให้การรับสารภาพ มีข้อเท็จจริงอันเป็นรายละเอียดสอดคล้องกับพฤติกรรมแห่งการกระทำความผิด ของจำเลยทั้งสอง โดยพนักงานสอบสวนได้แจ้งสิทธิของผู้ต้องหาแก่จำเลยทั้งสองทราบก่อนให้การและจำเลยทั้งสองลงลายมือชื่อในบันทึกคำให้การนั้นแล้ว จึงรับฟังเป็นพยานหลักฐานในการพิสูจน์ความผิดของจำเลยทั้งสองได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๓๔/๔ แม้บันทึกการจับกุมและคำให้การขั้นสอบสวน เป็นพยานบอกเล่า ซึ่งต้องรับฟังด้วยความระมัดระวัง แต่สภาพ ลักษณะ แหล่งที่มา และข้อเท็จจริงแวดล้อมของบันทึกการจับกุมและคำให้การดังกล่าวซึ่งตรงกับที่

จำเลยทั้งสองนำชี้และพบแผ่นป้ายทะเบียนของกลาง น่าเชื่อว่าจะพิสูจน์ความจริงได้ และมีคุณค่าเชิงพิสูจน์ที่สามารถสนับสนุนให้คำเบิกความของพยานโจทก์มีความน่าเชื่อถือมากขึ้น จึงมีน้ำหนักรับฟังได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๒๒๖/๓ วรรคสอง (๑) และมาตรา ๒๒๗/๑ ที่จำเลยทั้งสองนำสืบปฏิเสธโดยอ้างฐานที่อยู่และอ้างว่าให้การรับสารภาพในชั้นจับกุมและชั้นสอบสวนโดยไม่สมัครใจโดยไม่มีพยานหลักฐานสนับสนุนซึ่งง่ายแก่การกล่าวอ้างจึงไม่มีน้ำหนักให้รับฟัง พยานหลักฐานของโจทก์เท่าที่นำสืบมา มีน้ำหนักรับฟังได้โดยปราศจากข้อสงสัยว่าจำเลยทั้งสองเป็นคนร้ายร่วมกระทำความผิดตามคำพิพากษาศาลมีดังนั้น ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๒ พิพากษายกฟ้อง ศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย ฎีกาของโจทก์ฟังขึ้น

โจทก์ฎีกาขอให้นับโทษจำเลยทั้งสองคดีนี้ต่อจากโทษในคดีอาญาหมายเลขคดีที่ ๒๑๔/๒๕๕๑ ของศาลชั้นต้น ซึ่งศาลมีคำพิพากษาจำคุกจำเลยทั้งสองเป็นคดีอาญาหมายเลขแดงที่ ๔๒๘๐/๒๕๕๑ ของศาลชั้นต้น แล้วนั้น เห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏในชั้นนี้ว่าคดีดังกล่าวถึงที่สุดโดยศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง จึงเป็นกรณีที่ไม่มีโทษจำคุกที่อาจนับโทษต่อ กันได้

ระหว่างพิจารณาของศาลมีดังนี้ นายนิติธรรม ผู้เสียหายยื่นคำร้องขอให้มั่งคบจำเลยทั้งสองร่วมกันชดใช้ราคารถจักรยานยนต์ ๕๕,๖๖๐ บาท และค่าขาดประโยชน์จากการใช้รถจักรยานยนต์จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท แม้ผู้เสียหายมิได้อุทธรณ์ฎีกาในส่วนของคดีแพ่งดังกล่าว แต่ปัญหาข้อนี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ ประกอบมาตรา ๒๒๕ ศาลฎีกาจึงมีอำนาจอนุยินดีคดีส่วนแพ่งดังกล่าวขึ้นวินิจฉัยได้เอง เพื่อให้เป็นไปตามผลแห่งคดีอาญา เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่าจำเลยทั้งสองร่วมกันลักทรัพย์จำนวน ๕๕,๖๖๐ บาท แก่บริษัทชั้นนำรายยนต์ จำกัด และค่าขาดประโยชน์จำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท แก่ผู้ร้อง

พิพากษากลับให้บังคับคดีไปตามคำพิพากษาศาลอันต้น ค่าฤชาธรรมเนียม
ในศาลชั้นต้นและชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

(พิทักษ์ คงจันทร์ – นิยุต สุกสรรพาหารผล – วิรุฬห์ แสงเทียน)

ประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์ - ย่อ^๔
ชนากานต์ อีรเวชพลกุล - ตราจ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๗๖๔/๒๕๕๗

บริษัทトイต้าหอนองคาย

ผู้จำหน่ายトイต้า จำกัด โจทก์

เทศบาลตำบลโพธิ์ชัย

กับพวก

จำเลย

พ.ร.บ. ภาษีป้าย พ.ศ.๒๕๑๐ มาตรา ๗ วรรคหนึ่ง วรรคสอง

พ.ร.บ.ภาษีป้าย พ.ศ.๒๕๑๐ มาตรา ๗ วรรคสอง บัญญัติว่า การคำนวน
พื้นที่ภาษีป้าย ให้คำนวนตามบัญชีอัตราภาษีป้าย (๖) และ (๗) ท้าย พ.ร.บ.นี้
ซึ่งบัญชีอัตราภาษีป้าย (๖) บัญญัติว่า พื้นที่ของป้ายไม่ว่าจะมีรูปร่างหรือ
ลักษณะอย่างไร ให้คำนวนดังนี้ (ก) ถ้าเป็นป้ายที่มีขอบเขตกำหนดได้ให้อา
ส่วนกว้างที่สุดคูณด้วยส่วนยาวที่สุดของขอบเขตป้ายเป็นตารางเซนติเมตร
(ข) ถ้าเป็นป้ายที่ไม่มีขอบเขตกำหนดได้ ให้ถือว่าตัวอักษร ก aph หรือ
เครื่องหมายที่อยู่ริมสุด เป็นขอบเขตสำหรับกำหนดส่วนกว้างที่สุดและ
ยาวที่สุด แล้วคำนวนตาม (ก) เมื่อป้ายลำดับที่ ๒ และลำดับที่ ๕ ตามแบบ
แสดงรายการภาษีป้ายของโจทก์เป็นป้ายที่มีลักษณะติดต่อเป็นอันเดียวกัน
โดยป้ายลำดับที่ ๒ ที่อยู่ด้านบนป้ายลำดับที่ ๕ ตามแบบแสดงรายการ
ภาษีป้ายของโจทก์ มีความกว้างกว่าด้านล่าง ส่วนด้านล่างมีความยาวกว่า
ด้านบน เมื่อพิจารณาจากภาพถ่ายป้ายดังกล่าวจะมีลักษณะเหมือนตัวอักษร
ภาษาอังกฤษ T ป้ายลักษณะดังกล่าวจึงเป็นป้ายที่มีขอบเขตกำหนดได้ตาม
บัญชีอัตราภาษีป้าย (๖) (ก) จึงต้องคำนวนโดยให้อาส่วนกว้างที่สุดคูณด้วย
ส่วนยาวที่สุดของขอบเขตป้าย ซึ่งจากทบัญญัติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า
การคำนวนพื้นที่เพื่อเสียภาษีป้ายที่มีขอบเขตกำหนดได้ไม่ได้คำนึงถึง
พื้นที่จริงว่ามีเพียงใด แต่ให้คำนวนพื้นที่โดยนำส่วนกว้างที่สุดของขอบเขตป้าย
คูณด้วยส่วนยาวที่สุดของขอบเขตป้าย เมื่อคำนวนพื้นที่ของป้ายด้วยวิธีการ
เช่นนี้ ย่อมทำให้ได้พื้นที่ของป้ายตามบัญชีอัตราภาษีป้ายดังกล่าวมากกว่า
พื้นที่ของป้ายที่มีอยู่จริง

พ.ร.บ.ภาษีป้าย พ.ศ.๒๕๑๐ มาตรา ๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ให้เจ้าของป้าย มีหน้าที่เสียภาษีป้ายตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงซึ่งต้องไม่เกินอัตรา ที่กำหนดในบัญชีอัตราภาษีป้ายท้าย พ.ร.บ. นี้ ซึ่งบัญชีอัตราภาษีป้าย ได้แบ่งป้ายออกเป็น ๓ ประเภท ได้แก่ (๑) ป้ายที่มีอักษรไทยล้วน (๒) ป้าย ที่มีอักษรไทยปนกับอักษรต่างประเทศและหรือปนกับภาพและหรือ เครื่องหมายอื่น (๓) ป้ายดังต่อไปนี้ (ก) ป้ายที่ไม่มีอักษรไทย ไม่ว่าจะมีภาพ หรือเครื่องหมายใด ๆ หรือไม่ (ข) ป้ายที่มีอักษรไทยบางส่วนหรือทั้งหมด อยู่ใต้หรือต่ำกว่าอักษรต่างประเทศ ป้ายลำดับที่ ๔ ตามแบบแสดงรายการ ภาษีป้ายของโจทก์ ข้อความด้านบนขวาสุดมีอักษรภาษาไทย “โตโยต้า” ต่ำลงมาเป็นสัญลักษณ์ที่เป็นเครื่องหมายทางการค้าของผลิตภัณฑ์ที่โจทก์ เป็นผู้จัดจำหน่าย ด้านล่างสัญลักษณ์มีอักษรภาษาอังกฤษ “TOYOTA” และ มีอักษรไทยด้านล่างอักษรภาษาอังกฤษ TOYOTA ชื่อรูมมีรูปประกอบ ทางเข้า ชื่อรูมรถใหม่ อุปกรณ์ประดับยนต์ มีเครื่องหมายลูกศรประกอบ ศูนย์บริการมีรูปเครื่องมือช่างประกอบ ศูนย์บริการตัวถังและสี อะไหล่ ที่จอดรถ มีเครื่องหมายลูกศรประกอบ บนพื้นผิวของป้ายดังกล่าว จึงถือ เป็นป้ายที่มีอักษรไทยบางส่วนอยู่ใต้หรือต่ำกว่าอักษรต่างประเทศ แม้ป้าย ดังกล่าวจะมีตัวอักษรไทย “โตโยต้า” อยู่เหนือตัวอักษรต่างประเทศ “TOYOTA” ก็ไม่ทำให้ป้ายดังกล่าวเป็นป้ายที่มีอักษรไทยปนกับอักษรต่างประเทศและ หรือปนกับภาพและหรือเครื่องหมายอื่น ป้ายลำดับที่ ๔ ตามแบบแสดง รายการภาษีป้ายของโจทก์ จึงเป็นป้ายประเภทที่ (๓) (ข) ส่วนป้ายลำดับที่ ๒ และที่ ๕ ตามแบบแสดงรายการภาษีป้ายของโจทก์ มีอักษรไทย “โตโยต้า” อยู่เหนือสัญลักษณ์ที่เป็นเครื่องหมายทางการค้าของผลิตภัณฑ์ที่โจทก์ เป็นผู้จัดจำหน่าย และมีอักษรภาษาอังกฤษ “TOYOTA” อยู่ใต้สัญลักษณ์ ดังกล่าว นอกจากนี้ยังมีตัวอักษรไทย “โตโยต้าหนองคาย แພນຂາຍ ศูนย์บริการ ແພນໂກะໄຫລ໌ ศูนย์บริการตัวถังและສື່” อยู่ใต้อักษรภาษาอังกฤษ “TOYOTA” จึงถือเป็นป้ายที่มีอักษรไทยบางส่วนอยู่ใต้หรือต่ำกว่าอักษรต่างประเทศ

แม้ป้ายดังกล่าวจะมีตัวอักษรไทย “โตโยต้า” อยู่เหนือตัวอักษรต่างประเทศ “TOYOTA” ก็ไม่ทำให้ป้ายดังกล่าวเป็นป้ายที่มีอักษรไทยปนกับอักษรต่างประเทศ และหรือปนกับภาพและหรือเครื่องหมายอื่น ป้ายลำดับที่ ๒ และที่ ๕ ตามแบบแสดงรายการภาษีป้ายของโจทก์ จึงเป็นป้ายประเภทที่ (๓) (ข) ตามบัญชีอัตราภาษีป้าย

โจทก์ฟ้องขอให้บังคับจำเลยทั้งสองร่วมกันคืนเงินค่าภาษีป้ายที่โจทก์ชำระไว้เกินดังกล่าว พร้อมดอกเบี้ยอัตรา้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันที่ ๗ เมษายน ๒๕๕๓ จนเป็นวันที่โจทก์ชำระค่าภาษีป้ายเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ คิดเป็นดอกเบี้ยถึงวันฟ้อง ๑,๘๘๙ บาท รวมเป็นเงิน ๑๙๕,๕๗๓.๒๐ บาท

จำเลยทั้งสองให้การขอให้ยกฟ้อง

ศาลภาษีอากรกลางพิพากษายกฟ้อง ค่าฤชาธรรมเนียมเป็นพับ

โจทก์อุทธรณ์ต่อศาลฎีกา

ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากรวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติโดยโจทก์และจำเลยทั้งสองมิได้อุทธรณ์ว่า โจทก์ยื่นแบบแสดงรายการภาษีป้ายประจำปี พ.ศ.๒๕๕๓ พนักงานเจ้าหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ มีหนังสือแจ้งการประเมินที่ นคร ๔๓๗/๐๓/๒๘๔ ให้โจทก์ชำระเงินภาษีป้าย ๒๓๗,๐๗๖ บาท โจทก์ยื่นอุทธรณ์การประเมินต่อจำเลยที่ ๒ โจทก์ชำระเงินค่าภาษีป้ายดังกล่าวให้แก่จำเลยที่ ๑ จำเลยที่ ๒ มีแบบแจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ยืนตามการประเมินของพนักงานเจ้าหน้าที่ของจำเลยที่ ๑ โจทก์ไม่เห็นด้วยจึงนำคดีมาฟ้อง

มีปัญหาตามอุทธรณ์ของโจทก์ข้อแรกว่า จำเลยทั้งสองคำนวนพื้นที่ป้าย ลำดับที่ ๒ และลำดับที่ ๕ ตามแบบแสดงรายการภาษีป้ายของโจทก์ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ โดยโจทก์อุทธรณ์ว่า การคิดคำนวนพื้นที่ของป้ายตามภาพถ่าย โดยมีการนำพื้นที่ด้านข้างอันเป็นส่วนที่เป็นอากาศและอยู่นอกเหนือขอบเขตป้าย ที่แท้จริงเข้ารวมเป็นพื้นที่ของป้ายและนำมาคิดคำนวนภาษีป้าย เป็นการผิดหลักการคิดคำนวนพื้นที่ป้ายที่แท้จริง เนื่องจากเป็นการนำพื้นที่ที่อยู่นอกเหนือ

ส่วนที่กำหนดเป็นป้ายมาตรฐานคิดเรียกเก็บค่าภาษีป้ายนั้น ศาลฎีกาแผนกคดีภาษีอากร เห็นว่า พระราชบัญญัติภาษีป้าย พ.ศ.๒๕๑๐ มาตรา ๗ วรรคสอง บัญญัติว่า การคำนวน พื้นที่ภาษีป้าย ให้คำนวนตามบัญชีอัตราภาษีป้าย (๖) และ (๗) ท้ายพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งบัญชีอัตราภาษีป้าย (๖) บัญญัติว่า พื้นที่ของป้ายไม่ว่าจะมีรูปร่างหรือลักษณะ อย่างไร ให้คำนวนดังนี้ (ก) ถ้าเป็นป้ายที่มีขอบเขตกำหนดได้ให้เอาส่วนกว้างที่สุด คูณด้วยส่วนยาวที่สุดของขอบเขตป้ายเป็นตารางเซนติเมตร (ข) ถ้าเป็นป้ายที่ไม่มี ขอบเขตกำหนดได้ ให้ถือว่าตัวอักษร ภาพ หรือเครื่องหมายที่อยู่ริมสุดเป็นขอบเขต สำหรับกำหนดส่วนกว้างที่สุดและยาวที่สุด แล้วคำนวนตาม (ก) เมื่อป้ายลำดับที่ ๒ และลำดับที่ ๔ ตามแบบแสดงรายการภาษีป้ายของโจทก์เป็นป้ายที่มีลักษณะ ติดต่อเป็นอันเดียวกัน โดยป้ายลำดับที่ ๒ ที่อยู่ด้านบนป้ายลำดับที่ ๔ ตามแบบ แสดงรายการภาษีป้ายของโจทก์ มีความกว้างกว่าด้านล่าง ส่วนด้านล่างมีความ ยาวกว่าด้านบน เมื่อพิจารณาจากภาพถ่ายป้ายดังกล่าว จะมีลักษณะเหมือนตัวอักษร ภาษาอังกฤษ T ป้ายลักษณะดังกล่าวจึงเป็นป้ายที่มีขอบเขตกำหนดได้ตามบัญชี อัตราภาษีป้าย (๖) (ก) จึงต้องคำนวนโดยให้เอาส่วนกว้างที่สุดคูณด้วยส่วนยาวที่สุด ของขอบเขตป้าย ซึ่งจากบทบัญญัติดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า การคำนวนพื้นที่เพื่อ เสียภาษีป้ายที่มีขอบเขตกำหนดได้ไม่ได้คำนึงถึงพื้นที่จริงว่ามีเพียงใด แต่ให้ คำนวนพื้นที่โดยนำส่วนกว้างที่สุดของขอบเขตป้ายคูณด้วยส่วนยาวที่สุดของ ขอบเขตป้าย เมื่อคำนวนพื้นที่ของป้ายด้วยวิธีการเช่นนี้ ย่อมทำให้ได้พื้นที่ของ ป้ายตามบัญชีอัตราภาษีป้ายดังกล่าวมากกว่าพื้นที่ของป้ายที่มีอยู่จริง อุทธรณ ของโจทก์ข้อนี้ฟังไม่เข้า

มีปัญหาตามอุทธรณของโจทก์ข้อสุดท้ายว่า ป้ายลำดับที่ ๒ ลำดับที่ ๔ และ ลำดับที่ ๕ ตามแบบแสดงรายการภาษีป้ายของโจทก์ เป็นป้ายตามบัญชีอัตราภาษีป้าย ประเภทใด โดยโจทก์อุทธรณว่า ป้ายลำดับที่ ๔ ปรากฏข้อความด้านบนขวาสุด มีอักษรภาษาไทย “โตโยต้า” ต่ำลงมาเป็นสัญลักษณ์ที่เป็นเครื่องหมายทางการค้า ของผลิตภัณฑ์ที่โจทก์เป็นผู้จัดจำหน่าย ด้านล่างสัญลักษณ์มีอักษรภาษาอังกฤษ “TOYOTA” และมีรายละเอียดอันเป็นส่วนแจ้งถึงการให้บริการของโจทก์ว่า โซร์วิส ที่มีภาพพรุประกอบ ทางเข้า โซร์วิสมรถใหม่ อุปกรณ์ประดับยนต์ ศูนย์บริการ

ศูนย์บริการตัวถังและสี อะไหล่ ที่จอดรถ บนพื้นผิวของป้ายพิพาทล้วนเมืองค็ประกอบเข้ากับลักษณะของป้ายประเภทที่ ๒ ตามบัญชีอัตราภาษีป้าย กล่าวคือ เป็นป้ายที่ประกอบด้วยอักษรไทยปนกับอักษรต่างประเทศและหรือปนกับภาพและหรือเครื่องหมายอื่น ส่วนป้ายลำดับที่ ๒ และที่ ๔ ตามแบบแสดงรายการภาษีป้าย เป็นป้ายที่ติดตั้งจากโครงสร้างเดียวกัน ป้ายลำดับที่ ๔ มีอักษรภาษาไทย “โตโยต้า” อุปกรณ์หนึ่งสัญลักษณ์ และมีอักษรภาษาอังกฤษ “TOYOTA” อุปกรณ์สัญลักษณ์ จึงจัดเป็นป้ายประเภทที่ ๒ เช่นกัน และป้ายลำดับที่ ๒ เป็นเสาหรือฐานที่ตั้งรับป้ายลำดับที่ ๔ ที่มีขนาดใหญ่และหนากว่า มีตัวอักษรภาษาไทย “โตโยต้า” หันด้านของค่าย แผ่นกวย ศูนย์บริการ แผ่นกอย่างไร ศูนย์บริการตัวถังและสี” บนวัสดุแผ่นอลูมิเนียม จึงจัดเป็นป้ายประเภทที่ ๑ กล่าวคือเป็นป้ายที่มีอักษรไทยล้วนนั้น ป้ายหนึ่งพระราชนูญติดภาษีป้าย พ.ศ.๒๕๑๐ มาตรา ๗ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ให้เจ้าของป้ายมีหน้าที่เสียภาษีป้ายตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงซึ่งต้องไม่เกินอัตราที่กำหนดในบัญชีอัตราภาษีป้ายท้ายพระราชนูญติดนี้ ซึ่งบัญชีอัตราภาษีป้ายได้แบ่งป้ายออกเป็น ๓ ประเภท ได้แก่ (๑) ป้ายที่มีอักษรไทยล้วน (๒) ป้ายที่มีอักษรไทยปนกับอักษรต่างประเทศและหรือปนกับภาพและหรือเครื่องหมายอื่น (๓) ป้ายดังต่อไปนี้ (ก) ป้ายที่ไม่มีอักษรไทย ไม่ว่าจะมีภาพหรือเครื่องหมายใดๆ หรือไม่ (ข) ป้ายที่มีอักษรไทยบางส่วนหรือทั้งหมดอยู่ใต้หรือต่ำกว่าอักษรต่างประเทศ ศาลาภิการ แผ่นกดดีภาษีอาการเห็นว่า ป้ายลำดับที่ ๔ ตามแบบแสดงรายการภาษีป้ายของโจทก์ ข้อความด้านบนขวาสุดมีอักษรภาษาไทย “โตโยต้า” ต่ำลงมาเป็นสัญลักษณ์ที่เป็นเครื่องหมายทางการค้าของผลิตภัณฑ์ที่โจทก์เป็นผู้จัดจำหน่าย ด้านล่างสัญลักษณ์ มีอักษรภาษาอังกฤษ “TOYOTA” และมีอักษรไทยด้านล่างอักษรภาษาอังกฤษ TOYOTA ชื่อรุ่นมีรูปร่างประกอบ ทางเข้า ชื่อรุ่นรถใหม่ อุปกรณ์ประดับยนต์ มีเครื่องหมายลูกศรประกอบ ศูนย์บริการมีรูปเครื่องมือช่างประกอบ ศูนย์บริการตัวถังและสี อะไหล่ ที่จอดรถ มีเครื่องหมายลูกศรประกอบ บนพื้นผิวของป้ายดังกล่าว จึงถือเป็นป้ายที่มีอักษรไทยบางส่วนอยู่ใต้หรือต่ำกว่าอักษรต่างประเทศ แม้ป้ายดังกล่าวจะมีตัวอักษรไทย “โตโยต้า” อุปกรณ์ตัวอักษรต่างประเทศ “TOYOTA” ก็ไม่ทำให้ป้ายดังกล่าว เป็นป้ายที่มีอักษรไทยปนกับอักษรต่างประเทศและหรือปนกับภาพและหรือ

เครื่องหมายอื่น ป้ายลำดับที่ ๔ ตามแบบแสดงรายการภาษีป้ายของโจทก์ จึงเป็น ป้ายประเภทที่ (๓) (ข) ส่วนป้ายลำดับที่ ๒ และที่ ๕ ตามแบบแสดงรายการภาษีป้าย ของโจทก์ มีอักษรไทย “โตโยต้า” อุปกรณ์สัญลักษณ์ที่เป็นเครื่องหมายทางการค้า ของผลิตภัณฑ์ที่โจทก์เป็นผู้จัดจำหน่าย และมีอักษรภาษาอังกฤษ “TOYOTA” อุปกรณ์สัญลักษณ์ดังกล่าว นอกจากนี้ยังมีตัวอักษรไทย “โตโยต้า” หนึ่งตัว หันด้านของค่าย แผนกขาย ศูนย์บริการ แผนกอะไหล่ ศูนย์บริการตัวถังและสี” อุปกรณ์อักษรภาษาอังกฤษ “TOYOTA” จึงถือเป็นป้ายที่มีอักษรไทยบางส่วนอยู่ได้หรือต่ำกว่าอักษรต่างประเทศ แม้ป้าย ดังกล่าวจะมีตัวอักษรไทย “โตโยต้า” อุปกรณ์ตัวอักษรต่างประเทศ “TOYOTA” ก็ไม่ทำให้ป้ายดังกล่าวเป็นป้ายที่มีอักษรไทยปนกับอักษรต่างประเทศและหรือ ปนกับภาพและหรือเครื่องหมายอื่น ป้ายลำดับที่ ๒ และที่ ๕ ตามแบบแสดงรายการ การภาษีป้ายของโจทก์ จึงเป็นป้ายประเภทที่ (๓) (ข) ตามบัญชีอัตราภาษีป้าย ที่ศาล ภาษีอากรกลางวินิจฉัยว่า ป้ายลำดับที่ ๒ ลำดับที่ ๔ และลำดับที่ ๕ ตามแบบแสดง รายการภาษีป้ายของโจทก์ เป็นป้ายตามบัญชีอัตราภาษีป้ายประเภทที่ ๓ (ข) นั้น ศาลฎีกากฎดีภาษีอากรเห็นพ้องด้วย อุทธรณ์ของโจทก์ฟังไม่ชื่น

พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้เป็นพับ

(ภาณุ มี สรอักษร – สุกศาน์ ศิริมหาพุกษ์ – อัชพันธ์ ประพุทธนิติสาร)

ประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์ - ย่อ^๑
วิชัย จิตตาณิชย์ - ตรวจ

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ ๑๙๘/๒๕๕๗

นางจารีญ เพชรทอง

โจทก์

นายวิโรจน์ โอมทอง

ผู้ชี้อธิบาย

นายวรรณ์ หรือวัน

วิทูรพันธ์ กับพวง

จำเลย

ป.ว.พ. บังคับคดีฝ่าฝืนกฎหมาย มาตรา ๒๙๖ วրรคสาม

ตาม ป.ว.พ. มาตรา ๒๙๖ วรรคสาม บัญญัติว่า “การยื่นคำร้องตามมาตราหนึ่งอาจกระทำได้ไม่ว่าในเวลาใดก่อนการบังคับคดีได้เสร็จลง แต่ต้องไม่ซักกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบข้อความหรือพฤติกรรมอันเป็นมูลแห่งข้ออ้างนั้น...” ซึ่งหมายความว่า เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ลูกหนี้ตามคำพิพากษาหรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดี ซึ่งต้องเสียหาย เพราะเหตุดังกล่าว อาจยื่นคำร้องต่อศาลไม่ว่าเวลาใดก็ได้ก่อนการบังคับคดีได้เสร็จลง แต่ทั้งนี้ต้องไม่ซักกว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ผู้ยื่นคำร้องทราบข้อความหรือพฤติกรรมการดำเนินการบังคับคดีที่ฝ่าฝืนต่อบทบัญญัติว่าด้วยการบังคับคดี ภายหลังจากศาลมีคำพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์แล้ว จำเลยทั้งสองไม่ชำระค่าเสียหายและค่าฤชาธรรมเนียมตามคำพิพากษา วันที่ ๙ กันยายน ๒๕๔๘ โจทก์จึงนำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดทรัพย์ของจำเลยที่ ๒ แม่โจทก์จะระบุเลขโฉนดที่ดินเป็นเลขที่ ๕๕๙๖๗ ผิดจากเลขโฉนดที่ดินที่แท้จริงของจำเลยที่ ๒ คือที่ดินโฉนดเลขที่ ๕๕๙๖๗ ก็ตาม แต่ขณะนำยึด โจทก์ได้แนบสำเนาโฉนดที่ดินของจำเลยที่ ๒ ที่ระบุระหว่างของที่ดิน เลขที่ดิน หน้าสำรวจ และเลขที่ของสิ่งปลูกสร้างบนโฉนดที่ดินซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคำขอจดหมายด้วย ต่อมาเจ้าพนักงานบังคับคดีนำที่ดินพิพาทดังกล่าวของจำเลยที่ ๒ ออกราษฎร์โดย ว. เป็นผู้ชี้อธิบายได้ในราคา ๒๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งโจทก์ในฐานะเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาได้รับเงินค่าขายที่ดินพิพาทไปเมื่อวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๐ จึงต้องถือว่าการบังคับคดีสำหรับที่ดินพิพาทได้เสร็จลงแล้วตั้งแต่วันดังกล่าว ตาม ป.ว.พ. มาตรา

๒๙๖ วรรคสามและวรรคสี่ (๒) การที่จำเลยที่ ๒ มายื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ เป็นการยื่นภายหลังจาก การบังคับคดีได้เสร็จลง จำเลยที่ ๒ จึงไม่มีสิทธิร้องขอให้ศาลอ้างเพิกถอน การขายทอดตลาดได้

คดีสืบเนื่องมาจากคลัชชันตันพิพากษาให้จำเลยทั้งสองดำเนินการเพิกถอน คำคัดค้านการจดทะเบียนรับโอนมรดกของนายแพร์ ผู้ตาย ฉบับลงวันที่ ๘ ธันวาคม ๒๕๔๓ ต่อเจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดนครศรีธรรมราช หากจำเลยทั้งสองไม่ดำเนินการ ให้ถือเป็นคำพิพากษาของศาลแทนการแสดงเจตนาของจำเลยทั้งสอง ให้จำเลยทั้งสอง ร่วมกันใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์ ๒๐,๐๐๐ บาท กับให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่า ฤชาธรรมเนียมแทนโจทก์เท่าที่โจทก์ชนะคดี โดยกำหนดค่าทนายความ ๓,๐๐๐ บาท ต่อมาระค่าเสียหายและค่าฤชาธรรมเนียมตามคำพิพากษาของ ศาลชั้นต้น โจทก์นำเจ้าพนักงานบังคับคดียึดที่ดินโฉนดเลขที่ ๕๔๖๗ ตำบลปากพูน อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช ของจำเลยที่ ๒ ออกราษฎร์ขายทอดตลาด และขายทอดตลาดให้แก่นายวิโรจน์ไปในราคา ๒๐๐,๐๐๐ บาท

จำเลยที่ ๒ ยื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาด

โจทก์ยื่นคำคัดค้านขอให้ยกคำร้อง

เจ้าพนักงานบังคับคดีรายงานข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการขายทอดตลาดว่า จำเลยที่ ๒ ทราบเรื่องการยึดและประกาศขายทอดตลาดโดยชอบ เพียงแต่โจทก์ระบุเลขที่โฉนดที่ดิน ที่ขอนำยึดไม่ถูกต้อง แต่ประสงค์ให้นำยึดที่ดินของจำเลยที่ ๒ โดยแนบโฉนดที่ดิน เลขที่ ๕๔๖๗ ของจำเลยที่ ๒ และนำส่งภาพถ่ายที่ดินกับแผนที่สังเขปแสดงที่ตั้ง ของที่ดินถูกต้องแล้ว

ศาลชั้นต้นได้ส่วนแล้ว มีคำสั่งให้เพิกถอนการขายทอดตลาดที่ดินโฉนด เลขที่ ๕๔๖๗ ตำบลปากพูน อำเภอเมืองนครศรีธรรมราช จังหวัดนครศรีธรรมราช ของจำเลยที่ ๒ ค่าฤชาธรรมเนียมให้เป็นพับ

โจทก์อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษายกคำสั่งศาลชั้นต้นที่ให้เพิกถอนการขายทอดตลาดให้ศาลชั้นต้นดำเนินกระบวนการพิจารณาชั้นใต้ส่วนคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดใหม่ โดยเริ่มตั้งแต่การสั่งให้จำเลยที่ ๒ ส่งสำเนาคำร้องขอเพิกถอนการขายทอดตลาดแก่นายวิโรจน์ ผู้ชื่อทรัพย์ จากนั้นให้ได้ส่วนและมีคำสั่งใหม่ตามรูปคดี ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ให้ศาลชั้นต้นรวมสั่งเมื่อมีคำสั่งใหม่

ผู้ชื่อทรัพย์ยืนคำคัดคำนขอให้ยกคำร้อง

ศาลชั้นต้นได้ส่วนแล้ว มีคำสั่งให้ยกคำร้องของจำเลยที่ ๒ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์และชั้นใต้ส่วนคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดใหม่ให้เป็นพับจำเลยที่ ๒ อุทธรณ์

ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษายืน คืนค่าใช้จ่ายศาลอุทธรณ์ส่วนที่เกิน ๒๐๐ บาท แก่จำเลยที่ ๒ ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นอุทธรณ์ออกจากที่สั่งคืนให้เป็นพับ

จำเลยที่ ๒ ฎีกา

ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า มีปัญหาที่ต้องวินิจฉัยว่าจำเลยที่ ๒ มีสิทธิร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดหรือไม่ เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาตรา ๒๙๖ วรรคสาม บัญญัติว่า “การยื่นคำร้องตามมาตรฐานนี้อาจกระทำได้ไม่ว่า ในเวลาใดก่อนการบังคับคดีได้เสร็จลง แต่ต้องไม่ซักว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบข้อความหรือพฤติกรรมอันเป็นมูลแห่งข้ออ้างนั้น...” ซึ่งหมายความว่า เจ้าหนี้ตามคำพิพากษา ลูกหนี้ตามคำพิพากษา หรือบุคคลภายนอกผู้มีส่วนได้เสียในการบังคับคดี ซึ่งต้องเสียหาย เพราะเหตุดังกล่าว อาจยื่นคำร้องต่อศาลไม่ว่าเวลาใดก็ได้ ก่อนการบังคับคดีได้เสร็จลง แต่ทั้งนี้ต้องไม่ซักว่าสิบห้าวันนับแต่วันที่ผู้ยื่นคำร้องทราบข้อความหรือพฤติกรรมการดำเนินการบังคับคดีที่ฝ่าฝืนต่อนบทบัญญัติว่าด้วยการบังคับคดี ข้อเท็จจริงได้ความว่า ภายหลังจากศาลชั้นต้นมีคำพิพากษาให้จำเลยทั้งสองร่วมกันใช้ค่าเสียหายแก่โจทก์แล้ว จำเลยทั้งสองไม่ชำระค่าเสียหายและค่าฤชาธรรมเนียมตามคำพิพากษา วันที่ ๕ กันยายน ๒๕๔๘ โจทก์จึงนำเงินกغانบังคับคดียึดรัพย์ของจำเลยที่ ๒ แม่โจทก์จะระบุเลขโฉนดที่ดินเป็นเลขที่ ๕๕๙๗ ผิดจากเลขโฉนดที่ดินที่แท้จริงของจำเลยที่ ๒ คือที่ดินโฉนดเลขที่ ๕๕๙๗ ก็ตาม แต่ขณะนี้ยังคงโจทก์ได้แนบสำเนาโฉนดที่ดินของจำเลยที่ ๒ ที่ระบุระหว่างของที่ดิน เลขที่ดิน หน้าสำรวจ

และเลขที่ของสิ่งปลูกสร้างบนโฉนดที่ดินซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของคำขอรับทรัพย์ด้วยต่อมาเจ้าพนักงานบังคับคดีนำที่ดินพิพากษาดังกล่าวของจำเลยที่ ๒ ออกขายทอดตลาดโดยนายวิโรจน์ เป็นผู้ซื้อทรัพย์ได้ในราคา ๒๐๐,๐๐๐ บาท ซึ่งโจทก์ในฐานะเจ้าหนี้ตามคำพิพากษาได้รับเงินค่าขายที่ดินพิพากษาไปเมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๐ จึงต้องถือว่าการบังคับคดีสำหรับที่ดินพิพากษาได้เสร็จลงแล้วตั้งแต่วันดังกล่าวตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา ๒๙๖ วรรคสามและวรรคสี่ (๒) การที่จำเลยที่ ๒ มายื่นคำร้องขอให้เพิกถอนการขายทอดตลาดในวันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๕๕๐ เป็นการยื่นภายหลังจากการบังคับคดีได้เสร็จลง จำเลยที่ ๒ จึงไม่มีสิทธิร้องขอให้ศาลมีสั่งเพิกถอนการขายทอดตลาดได้ ที่ศาลอุทธรณ์ภาค ๘ พิพากษาให้ยกคำร้องของจำเลยที่ ๒ มานั้น ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วยในผล เมื่อคดีฟังได้ดังกล่าวแล้วก็ไม่มีประโยชน์ที่จะวินิจฉัยฎีกาวงของจำเลยที่ ๒ ในประเด็นอื่นอีกต่อไปเนื่องจากไม่ทำให้ผลของคดีเปลี่ยนไป

พิพากษายืน ค่าฤชาธรรมเนียมชั้นฎีกาให้เป็นพับ

(นุ Jurinthr Jannthrpraya - วิวรรณ นิมลามัย - ปกรณ์ มหรณพ)

ประเสริฐ เสียงสุทธิวงศ์ - ย่อ^๑
พิสุทธิ์ ศรีชจร - ตรวจ